




India and the question of membership in the Security Council: an analysis of India's efforts to gain international status

Nozar shafiee

Associate professor of International Relations, University of Tehran, Tehran, Iran.

Email: Nozarshafiee@ut.ac.ir

 0000-0000-0000-0000

Abstract

One of the important topics that was raised in diplomatic and academic circles after the Cold War was the discussion of reforms in the UN Security Council. At that time, two general objections were brought to the Security Council: illegitimacy and inefficiency. One of the suggested ways to solve this problem was to increase the number of members and various plans were also presented in this regard. India has been one of the contending countries for permanent membership, and for this purpose, it proposed the "Group of Four" plan. Population, size, democracy, nuclear capability, and effective cooperation with the United Nations have been among the reasons for India's candidacy for a permanent seat in the Security Council. The question of this article is why New Delhi is seeking a permanent seat? The hypothesis of the article, which has been examined in a descriptive-analytical way, is that India is seeking international status by becoming a permanent member of the Security Council. A country that achieves international status is able to take advantage of this status to acquire and exercise power and influence and elevate its position to a position beyond the current rank. The findings of the article showed that the efforts that India has made so far are insufficient and a new strategy is needed to achieve the goal.

Keywords: Security Council, United Nations, international status, group four.

E-ISSN: 2588-6541 / Center for Strategic Research / Quarterly of Foreign Relations

Quarterly of Foreign Relations is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International License.




 10.22034/fr.2023.394136.1374

هند و مسئله عضویت در شورای امنیت؛ تحلیلی بر تلاش هند برای کسب منزلت بین‌المللی

نوذر شفیع

دانشیار گروه مطالعات منطقه‌ای، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

Email: Nozarshafiee@ut.ac.ir

 0000-0000-0000-0000

چکیده

یکی از موضوعات مهمی که پس از جنگ سرد در محافل دیپلماتیک و آکادمیک مطرح شد بحث اصلاحات در شورای امنیت سازمان ملل بود. در آن هنگام دو ایراد کلی بر شورای امنیت وارد شد؛ «عدم مشروعیت» و «ناکارآمدی». یکی از راه‌کارهای پیشنهادی برای حل این مشکل افزایش تعداد اعضا بود و طرح‌های مختلفی نیز در این زمینه ارائه شد. هند یکی از کشورهای مدعی برای عضویت دائم بوده است و برای این مهم طرح "گروه چهار" را مطرح کرد. جمعیت، وسعت، دموکراسی، توانایی هسته‌ای، و فعالیت مؤثر در همکاری با سازمان ملل از جمله دلایل هند برای نامزدی کسب کرسی دائم در شورای امنیت بوده است. سؤال این مقاله آن است که چرا دهلی‌نو در پی کسب کرسی دائم است؟ فرضیه مقاله که به روش توصیفی - تحلیلی بررسی شده آن است که هند با عضویت دائم در شورای امنیت در پی کسب منزلت بین‌المللی است. منزلت بین‌المللی به هند کمک می‌کند تا به کسب قدرت، اعمال قدرت، گسترش نفوذ، و ایجاد موازنه قدرت در مقابل رقبا از جمله چین مبادرت ورزد و موقعیت خود را به جایگاهی فراتر از رتبه فعلی ارتقا دهد. یافته‌های مقاله نشان داد که تلاش‌هایی که هند تاکنون انجام داده ناکافی بوده و برای نیل به هدف نیازمند در پیش گرفتن استراتژی جدیدی است.

کلیدواژه‌ها: شورای امنیت، سازمان ملل، منزلت بین‌المللی، گروه چهار.



مقدمه و بیان مسئله

بحث تغییر ساختار سازمان ملل و به‌ویژه شورای امنیت یکی از مباحث مهم دوره پس از جنگ سرد بود که اگرچه امروزه اندکی از اهمیت آن کاسته شده است اما از سوی کشورهای مدعی آن کماکان در محافل دیپلماتیک پیگیری می‌شود. یکی از کشورهای طالب اصلاحات در شورای امنیت سازمان ملل متحد، هند است که مشخصاً در طرح موسوم به «گروه چهار» نقش فعالی داشته است. با توجه به عواملی همانند دارا بودن یکی از بیش‌ترین جمعیت‌های جهان، بزرگ‌ترین دموکراسی جهان، داشتن قدرت هسته‌ای، اقتصاد در حال رشد و نقشی که این کشور در مأموریت‌های حفظ صلح سازمان ملل ایفا می‌کند، این کشور یکی از مهم‌ترین نامزدهایی است که خود را مستحق دارا بودن کسب کرسی دائم در شورای امنیت می‌داند.

پرسش اصلی مقاله حاضر آن است که اساساً چرا هند در پی عضویت دائم در شورای امنیت سازمان ملل است؟ فرضیه مقاله که به روش توصیفی - تحلیلی بررسی شده آن است که، هند با عضویت دائم در شورای امنیت در پی کسب منزلت بین‌المللی است. کسب منزلت بین‌المللی به هند کمک می‌کند تا به جایگاهی بالاتر از رتبه فعلی ارتقا یابد و در نتیجه به کسب قدرت، اعمال قدرت، گسترش نفوذ، و ایجاد موازنه قدرت در مقابل رقبا از جمله چین مبادرت ورزد. به عبارت دیگر اگرچه عضویت در شورای امنیت برای هند دستاوردهای سیاسی زیادی دارد (منزلت باشگاهی) اما هند با عضویت در شورای امنیت دستاوردهایی فراتر از این میزان را تعقیب می‌کند از جمله منزلت اجتماعی (کسب پرستیژ) و منزلت رتبه‌ای (تبدیل شدن از قدرت میانه به قدرت بزرگ). همه این منزلت‌ها به نوبه خود برای هند قدرت و نفوذ به همراه دارد.

با توجه به این موضوع، در این مقاله از رهیافت‌هایی برای تبیین مطلب استفاده شده که توضیح می‌دهند منزلت بین‌المللی چیست؟ چرا کشورها در پی کسب منزلت بین‌المللی هستند؟ کشورها برای رسیدن به منزلت بین‌المللی، چه استراتژی یا شیوه‌هایی را اتخاذ می‌کنند؟ به همین دلیل از نظر سازماندهی پژوهش، ابتدا رهیافت‌های معطوف به منزلت بین‌المللی بررسی می‌شوند؛ سپس دیدگاه هند درباره مقولات مختلف مربوط به اصلاح شورای امنیت مطرح می‌گردد؛ و در گام بعدی، تلاش‌های هند برای عضویت در شورای امنیت از منظر اهداف، استراتژی‌ها، و موانع موجود بر سر راه این کشور برای عضویت دائم، در چهارچوب رهیافت‌های منزلت بین‌المللی، مورد بحث و بررسی قرار می‌گیرد.

۱. چهارچوب مفهومی

این مقاله با اعتقاد به اینکه تلاش هند برای عضویت دائم در شورای امنیت به خاطر کسب «منزلت بین‌المللی» است، این مفهوم را به‌عنوان یک چهارچوب تحلیلی انتخاب کرده است. در باب منزلت بین‌المللی، رهیافت‌های مختلفی مطرح شده است که در این مقاله به چند مورد از آن‌ها اشاره می‌شود.

۱-۱. رهیافت عقل‌گرایی - ابزاری

در این دیدگاه، منزلت در روابط بین‌الملل به جایگاه یک دولت نسبت به سایرین در سلسله‌مراتب احترام اشاره دارد (Renshon, 2017, pp.33-35). به‌عبارت‌دیگر، هرگاه کشوری از یک منزلت پایین‌تر به منزلتی بالاتر دست یابد دیگران به اعتبار آن جایگاه، برای آن کشور احترام قائل می‌شوند. از این منظر، منزلت هم یک موقعیت باشگاهی است (مثل قرارگرفتن در باشگاه قدرت‌های بزرگ یا باشگاه کشورهای هسته‌ای یا عضویت دائم در شورای امنیت) و هم یک موقعیت رتبه‌ای است (مثل قرارگرفتن در موقعیت قدرت منطقه‌ای، قدرت بزرگ، ابرقدرت و...). طرفداران دیدگاه عقل‌گرایی - ابزاری بر این باورند که هدف دولت‌ها از کسب منزلت بین‌المللی، منافع مادی ناشی از آن است. یعنی دولت‌ها قصد دارند با کسب منزلت بین‌المللی به ارتقای قدرت و نفوذ خود کمک کنند. این به آن معنی است که منزلت درنهایت به قدرت و نفوذ تبدیل می‌شود (Renshon, 2017, p. 33).

از منظر استراتژی‌هایی که کشورها برای کسب منزلت بین‌المللی به‌کار می‌گیرند، رهیافت عقل‌گرایی - ابزاری بر این باور است که کسب منزلت بین‌المللی اغلب در نتیجه جنگ حاصل می‌شود. رنشون می‌گوید راه نهایی برای تقویت جایگاه بین‌المللی یک کشور، جنگ است (Renshon, 2017, pp. 62-185). گیلپین استدلال می‌کند که موقعیت و اعتبار در درجه اول از طریق پیروزی در جنگ به دست می‌آید (Gilpin, 1981, p. 32).

به همین ترتیب، وایت معتقد است: «وضعیت قدرت بزرگ از دست می‌رود، همان‌طور که با خشونت به دست می‌آید» (Wight, 1978, p. 48). در یک مطالعه دیگر، به‌طور مشابه نتیجه گرفته شد: در طول تاریخ، اعتبار یک قدرت بزرگ نه از طریق انباشت توانایی‌های آن، بلکه با زنده ماندن از آزمون حیاتی جنگ علیه یک قدرت بزرگ، آشکار می‌شود (Onea, 2014, p.134).

۲-۱. رهیافت اجتماعی-روان‌شناختی

در این دیدگاه، منزلت یا جایگاه بین‌المللی یک دولت به رتبه‌بندی آن بر اساس ویژگی‌های ارزشمندی مانند قدرت نظامی، توسعه اقتصادی، دستاوردهای فرهنگی، مهارت‌های دیپلماتیک و نوآوری‌های فناورانه بستگی دارد (Larson & Shevchenko, 2019, p.4).

طرفداران دیدگاه اجتماعی-روان‌شناختی با بهره‌گیری از تحقیقات روان‌شناختی معتقدند که انسان‌ها عمیقاً به جایگاه خود به‌عنوان فردی و به جایگاه اجتماعی گروه‌هایی که با آن‌ها هویت می‌یابند اهمیت می‌دهند (Tajfel, & Turner, 1979). لارسون و شوچنکو با انتقال این بینش به قلمرو روابط بین‌الملل استدلال می‌کنند که نه تنها سیاست‌گذاران بلکه شهروندان عادی، عمیقاً به جایگاه کشورشان در جهان اهمیت می‌دهند (Larson & Shevchenko, 2019, p.6). برخلاف دیدگاه عقل‌گرایی- ابزاری که معتقد است دولت‌ها به خاطر کسب حقوق و مزایای ملموس و مادی به دنبال کسب منزلت هستند، طرفداران دیدگاه اجتماعی-روان‌شناختی بر این باورند که منافع مادی صرفاً مزایای جانبی هستند و محرک اصلی جاه‌طلبی دولت‌ها برای به‌دست‌آوردن موقعیت بالا، تمایل تقریباً جهانی انسان‌ها به عزت‌نفس است. دولت‌ها (از طریق سیاست‌گذاری که به نمایندگی از آن‌ها عمل می‌کنند) حتی در غیاب دستاوردهای ابزاری و مادی برای کسب منزلت تلاش خواهند کرد. منزلت به‌خودی‌خود یک هدف است، نه وسیله‌ای برای رسیدن به هدف.

از منظر استراتژی‌های کسب منزلت بین‌المللی، لارسون و شوچنکو بین سه استراتژی متفاوت، تمایز قائل می‌شوند؛ تحرک اجتماعی، رقابت اجتماعی و خلاقیت اجتماعی. «تحرک اجتماعی» به این معنی است که یک دولت با رتبه پایین، معیارهای ارزیابی منزلت موجود را می‌پذیرد و به دنبال تقلید از دولت‌های دارای رتبه بالاتر برای پیوستن به آن‌ها است. برای مثال، این امر می‌تواند در شکل تقلید از نهادهای حاکمیتی و شیوه‌های حکومتی دیگران متظاهر شود. یک مورد برجسته، تلاش میجی ژاپن برای اتخاذ نه تنها فناوری و شیوه‌های نظامی غربی بلکه قوانین حقوقی، مُد و حتی آداب سفرهای غربی است. با انجام این کار، نخبگان میجی به دنبال به رسمیت شناختن ژاپن به‌عنوان یک قدرت بزرگ از سوی هم‌تایان اروپایی خود بودند (Larson & Shevchenko, 2019, pp.6-7). از طریق «رقابت اجتماعی»، یک دولت با رتبه پایین‌تر تلاش می‌کند در مناطقی که کشورهای آن مدعی داشتن موقعیت برتر هستند، به برابری رسیده یا از آن‌ها پیشی بگیرد. در این موارد تلاش‌ها اغلب

به صورت رفتار رقابت ژئوپلیتیکی بروز می‌نماید. مانند مسابقات تسلیحاتی، ایجاد حوزه‌های نفوذ انحصاری، و مداخلات نظامی. از این رو، رقابت اجتماعی بین قدرت‌های بزرگ و نوظهور، اغلب به رقابت ژئوپلیتیکی منجر می‌شود (Larson & Shevchenko, 2019, pp. 7-11). در نهایت، «خلاقیت اجتماعی» به تلاش کشورهای دارای رتبه پایین‌تر برای دستیابی به جایگاه بالاتر با ابداع معیارهای ارزیابی جدید اشاره دارد. این بدان معناست که دولت‌ها طالب منزلت، بعد جدیدی از مقایسه را شناسایی می‌کنند که در آن نسبت به کشورهای دارای رتبه بالاتر، برتری دارند (Larson & Shevchenko, 2019, pp. 11-14). تحت این شرایط آن‌ها به منظور تشکیل سلسله‌مراتب وضعیت جدید بر روی مواردی مانور می‌دهند که در آن رقابتی‌تر باشند (Larson, Paul, Wohlforth, 2014). سؤالی که باقی می‌ماند این است که چگونه دولت‌ها از بین انواع مختلف استراتژی‌های منزلت‌یابی یکی را انتخاب می‌کنند؟ انتخاب استراتژی عمدتاً به نفوذپذیری باشگاه‌های نخبه و ثبات و مشروعیت سلسله‌مراتب منزلت موجود بستگی دارد. اگر باشگاه‌های نخبه نسبتاً نفوذپذیر باشند، دولت‌ها استراتژی‌های خلاقیت اجتماعی را برای پیوستن به آن‌ها دنبال خواهند کرد. باین حال، اگر سلسله‌مراتب منزلت موجود نسبتاً بسته باشد، کشورهای دارای رتبه پایین‌تر رفتار رقابتی منزلت‌جویانه را در پیش می‌گیرند. در نهایت، اگر رده‌های بالاتر سلسله‌مراتب منزلت موجود برای اعضای جدید بسته باشد، اما باثبات در نظر گرفته شود، دولت‌های دارای رتبه پایین‌تر احتمالاً از استراتژی‌های خلاقیت اجتماعی استفاده می‌کنند (Larson & Shevchenko, 2019, pp. 5-14).

۱-۳. رهیافت سازه‌انگاری

گروه سومی از محققان، پویایی منزلت در روابط بین‌الملل را از دریچه‌های سازه‌انگاری تحلیل می‌کنند. به عقیده این‌ها، خودانگاره یا هویت ملی یک دولت، انتظارات خاصی را در مورد جایگاه بین‌المللی آن ایجاد می‌کند. بر این اساس، منزلت بین‌المللی یعنی "هویت شناخته‌شده" یا برداشتی که یک دولت از هویت خود دارد (Murray, 2019, p. 46).

به این معنا که بسته به روایت هویتی حاکم بر یک دولت، منزلت می‌تواند یک موقعیت باشگاهی یا یک موقعیت رتبه‌ای (یا ترکیبی از هر دو) باشد. اینکه یک دولت، دارای منزلت «بالا» یا «پایین» است، تنها در رابطه با هویت ملی آن کشور قابل

ارزیابی است. از این منظر، منزلت یک دولت نه بر اساس توانمندی مادی آن، بلکه از طریق تعامل اجتماعی با دولت‌های دیگر ایجاد می‌شود (Murray, 2019, p.46). بنابراین تمایل و ظرفیت مادی یک دولت برای ایفای نقشی خاص در جامعه بین‌المللی، نمی‌تواند به‌سادگی جایگاه اجتماعی آن را اثبات کند. تنها زمانی که هویت تعریف‌شده یک دولت توسط دیگر دولت‌ها به‌ویژه قدرت‌های بزرگ به رسمیت شناخته شود، اقتدار لازم برای تأمین هویتی که به دنبال آن است، به دست می‌آورد. از این منظر، جست‌وجوی منزلت، بخشی ذاتی از فرایند شکل‌گیری هویت یک دولت است.

این واقعیت که منزلت، امری رابطه‌ای است، بدان معنی نیست که دولتی که به دنبال منزلت بین‌المللی است می‌تواند دولت‌های دیگر را مجبور کند منزلت ادعایی او را به رسمیت شناسند. آن دولت باید تلاش کند منزلت خود را با شیوه‌های مادی نشان دهد. یعنی دولت‌ها سعی می‌کنند از طریق ایجاد «واقعیت‌های روی زمین» منزلت خود را تثبیت کند (Murray, 2019, p.49). بر این اساس دولت‌ها باید بر پایه قدرت مادی خود در پی تحقق منزلت بین‌المللی باشند. برای نیل به این مهم سه‌راه وجود دارد: صدای قدرت‌های بزرگ، قدرت نظامی نمونه، و حوزه‌های نفوذ. صدای قدرت‌های بزرگ یعنی مشارکت در مدیریت بحران‌ها و درگیری‌های بین‌المللی و به‌طور کلی‌تر، تعریف شرایط نظم بین‌المللی موجود. بنابراین، کشوری که مشتاق کسب منزلت بین‌المللی است باید خود را چه به‌عنوان طرف درگیری یا به‌عنوان یک میانجی در بحران‌های بین‌المللی وارد کند (Murray, 2019, pp.58-59). با انجام این کار، آن دولت به دنبال تأثیرگذاری بر برداشت‌های دیگران در مورد جایگاه خود در جهان است و بالاتر از آن، به خود ثابت می‌کند که قدرت بزرگی است. قدرت نظامی نمونه به دستیابی یک دولت به تسلیحات پیشرفته مانند کشتی‌های جنگی، سلاح‌های هسته‌ای یا ناوهای هواپیمابر (بسته به دوره تاریخی) اشاره دارد. درواقع، ادبیات وسیعی در روابط بین‌الملل نشان می‌دهد که دولت‌ها قابلیت‌های نظامی را نه برای کاربرد عملکردی‌شان، بلکه به‌عنوان نمادهای منزلت تهیه می‌کنند (Pu & Schweller, 2014). مهم‌تر از همه، موری اذعان می‌کند که جست‌وجوی منزلت می‌تواند اشکال خوش‌خیم‌تری نیز به خود بگیرد - برای مثال، میزبانی المپیک یا شروع یک برنامه فضایی. باین‌حال، او تأکید می‌کند که قدرت نظامی «نیروی اساسی برای کسب منزلت قدرت بزرگ» است (Murray, 2019, p. 61).

همین‌امر در مورد ایجاد حوزه‌های نفوذ نیز صدق می‌کند که به عملکرد قدرت‌های بزرگ برای اعمال کنترل بر جهت‌گیری‌های استراتژیک و حتی گاهی اوقات امور داخلی دولت‌های کوچک‌تر در یک منطقه جغرافیایی خاص اشاره دارد. این مهم باعث می‌شود «دولت‌های کوچک‌تر به‌طور ضمنی یا صریح، منزلت مسلط قدرت بزرگ را تصدیق کنند. این امر به‌نوبه خود، یک سلسله‌مراتب اجتماعی و بنابراین، "توهم هویت یک قدرت اصلی مستقل" را ایجاد می‌کند (Murray, 2019, p. 63).

۲. دیدگاه هند درباره ضرورت اصلاحات در شورای امنیت

قبل از اینکه درباره انطباق تلاش‌های هند برای کسب منزلت بین‌المللی بر اساس دیدگاه‌های فوق‌بپردازیم، لازم است به دیدگاه کلی این کشور درباره ضرورت اصلاحات در سازمان ملل پرداخته شود. فهم دیدگاه هند، درباره اصلاحات شورای امنیت به درک بهتر تلاش این کشور برای کسب منزلت بین‌المللی کمک می‌کند.

۲-۱. مشروعیت و پاسخ‌گویی شورای امنیت

هند معتقد است هنجارهای جهانی باید متناسب با شرایط زمانی تغییر کند. درحالی‌که در قرن بیست‌ویکم، شرایط به‌شدت تغییر کرده است؛ نهادهای مختلف سازمان ملل کماکان بدون تغییر باقی‌مانده‌اند.

این امر به آن معنی است که نهادهای سازمان ملل از جمله شورای امنیت در پاسخ‌گویی به نیازهای جدید ناتوان است. ناتوانی در انجام وظایف به دنبال خود عدم مشروعیت را به همراه می‌آورد (Akbaruddin, 2019). از دید هند، اصلاح شورای امنیت درزمینه مشروعیت و پاسخ‌گویی نشانگر نیاز به اصلاح روش‌های کار شورای امنیت در جهت شفاف‌تر و پاسخ‌گوتر کردن این نهاد است لیکن نباید از نظر دور داشت که تغییر در روش‌های کار با تغییر در ترکیب تکمیل می‌شود. شورای امنیت اصلاح‌شده همچنین باید از آیین کار کارآمد از جمله در مواردی همانند تصمیم‌گیری در مورد نهادهای تابعه و کمیته تحریم‌ها و نحوه انتخاب ریاست ارکان تابعه خود به‌صورت عادلانه و شفاف، برخوردار باشد. همچنین اعضای غیر دائم باید در شورای امنیت اصلاح‌شده بتوانند حداقل برای یک دوره در زمان حضور خود در شورای امنیت ریاست این نهاد را برعهده داشته باشند. بعلاوه شورای امنیت اصلاح‌شده باید بتواند همکاری مؤثری با نهادهای منطقه‌ای داشته باشد. در مورد شفافیت نیز، هند از دسترسی بهتر به اسناد مهم مربوط به فرایند تصمیم‌گیری در شورای امنیت و

محدود بودن جلسات درهای بسته که کشورهای غیر عضو از آن مستثنا هستند، حمایت کرده است. در مورد کارایی، هند خواهان حذف یا حداقل اولویت‌بندی مواردی است که از طریق بی‌تحریکی، برای مدت طولانی در دستور کار شورای امنیت باقی‌مانده، تا بتواند فضایی را برای بحث در مورد تهدیدات معاصر در مورد صلح و امنیت بین‌المللی ایجاد کند (Security Council Reform, 2017).

۲-۲. مقوله عضویت

هند با بیان اینکه عدم توازن نفوذ بین اعضای دائم و غیر دائم شورا وجود دارد از افزایش عضویت دائم و غیر دائم شورای امنیت حمایت می‌کند. هند خواستار "گسترش متوازن در هر دو گروه اعضای دائمی و اعضای غیر دائم شورای امنیت" است. به گفته دهلی‌نو در حالی که از لحاظ تئوریک باید بدنه ۱۵ عضوی شورای امنیت توسط ۱۵ عضو اداره شود لیکن از نظر سیاسی اعضای دائم بر اعضای غیر دائم برتری دارند و عملاً پنج عضو دائم تصمیمات مهم جهانی را اتخاذ می‌کنند. این واقعیت که کشورهای عضو دائم شورای امنیت در یک موقعیت مسلط و ممتاز در این نهاد قرار دارند، نابرابری را در بین کشورهای عضو سازمان ملل افزایش می‌دهد به همین دلیل، اصلاحاتی که برای دموکراتیزه کردن شورای امنیت انجام می‌شود باید شامل افزایش تعداد اعضای دائم و غیر دائم شورای امنیت باشد (Choedon, 2007). در یک شورای امنیت اصلاح‌شده باید اکثریت اعضا بتوانند در فرایند تصمیم‌گیری این نهاد به صورت مؤثر و مساوی مشارکت داشته باشند و اعضای سازمان ملل متحد که عضو شورای امنیت نیستند از طریق تبادل اطلاعات، مشاوره و همکاری بتوانند با شورای امنیت همکاری نمایند (Akbaruddin, 2020).

۲-۳. مسئله حق وتو

در ارتباط به مسئله حق وتو موضع هند کاملاً با مواضع گروه چهار، کشورهای آمریکای لاتین، و آفریقا که خواستار لغو وتو می‌باشند، مطابقت دارد. در حالی که به لحاظ نظری حق وتو غیرقابل انکارترین بُعد برای اصلاح عملکرد شورای امنیت است، اما از نظر سیاسی لغو آن بسیار دشوار است. تحت این شرایط، هند معتقد است تا زمانی که امتیاز وتو در شورای امنیت وجود دارد باید به همه اعضای دیگری که پس از اصلاح به این نهاد اضافه می‌شوند، نیز اعطا گردد (Akbaruddin, 2016).

۲-۴. مسئله نمایندگی بر اساس منطقه جغرافیایی

هند معتقد است شورای امنیت با وجود بیش از ۷۰ سال فعالیت خود، نمایانگر واقعیت‌های ژئوپلیتیکی و اقتصادی جهان نیست. شورای امنیت، باید واقعیت‌های معاصر را منعکس و نمایندگی کافی را برای همه مناطق جهان فراهم کند (Akbaruddin, 2017). از نظر هند، این یک وضعیت غیرقابل قبول است که سه عضو از پنج عضو دائمی در شورای امنیت به تنهایی از یک منطقه جغرافیایی است و مناطقی همانند آفریقا، آمریکای لاتین، و سه‌چهارم آسیا از جمله کشورهای عربی، کل اروپای مرکزی و شرقی، کشورهای کارائیب و کشورهای در حال توسعه، و کشورهای جزیره‌ای کوچک از تأثیرگذاری بر عملکرد شورای امنیت همانند اروپا برخوردار نیستند. به گفته هند، نمایندگی کشورهای در حال توسعه در شورای امنیت برتری کشورهای غربی در سازمان ملل را متعادل و متوازن خواهد کرد و تضمینی خواهد بود دال بر این که منافع کشورهای در حال توسعه در شورای امنیت نمایندگی می‌شود. (Mishra, 2006).

۳. تحلیل رفتار هند در قالب رهیافت‌های منزلت بین‌المللی

پس از آشنایی مختصر درباره دیدگاه هند نسبت به ضرورت اصلاحات در شورای امنیت، اکنون به تبیین تلاش هند برای عضویت دائم در شورای امنیت در چهارچوب رهیافت‌های منزلت بین‌المللی می‌پردازیم.

۳-۱. تعریف منزلت بین‌المللی و تلاش هند برای کسب آن

از جمع‌بندی رهیافت‌های ارائه شده در چهارچوب مفهومی، می‌توان منزلت بین‌المللی را این‌گونه تعریف کرد: «منزلت بین‌المللی به جایگاه هر کشوری در سلسله‌مراتب اجتماعی یا سلسله‌مراتب قدرت گفته می‌شود. در چشم‌انداز کنونی، دسته‌بندی‌های مختلفی از قدرت‌های بین‌المللی وجود دارد که یکی از رایج‌ترین آن‌ها عبارت از: بر قدرت‌ها، قدرت‌های بزرگ، قدرت‌های میانه و قدرت‌های کوچک» (Evie, 2022, p.2). هند با تلاش برای عضویت در شورای امنیت هم به دنبال کسب پرستیژ است و هم در رتبه‌بندی‌های قدرت به دنبال تبدیل شدن از قدرت میانه به قدرت بزرگ است. هر دو (پرستیژ و رتبه) در نهایت به قدرت و نفوذ تبدیل می‌شوند. چراکه رتبه بالای بین‌المللی اغلب مستلزم حقوق و مزایای خاصی است (مثل حقوق و مزایای اعضای دائم شورای امنیت).

این به‌نوبه خود، فرصت‌هایی را برای هند فراهم می‌کند تا ترتیبات سیاسی، اقتصادی و امنیتی در جهان را مطابق با منافع خود شکل دهد. به همین شکل موقعیت بین‌المللی بالا می‌تواند باعث ایجاد احترام رفتاری از سوی کشورهای دارای رتبه پایین‌تر شود.

۲-۳. هند و انواع منزلت بین‌المللی

منزلت بین‌المللی هم می‌تواند باشگاهی باشد و هم رتبه‌ای و هم ترکیبی از هر دو. این گزاره دقیقاً به همین شکل درباره هند مصداق پیدا می‌کند.

۱-۲-۳. هند و منزلت باشگاهی: باشگاه هسته‌ای

هند در سال ۲۰۰۵ با امضای توافقنامه هسته‌ای با آمریکا عملاً به باشگاه هسته‌ای جهان پذیرفته شد. دستیابی هند به تسلیحات هسته‌ای هم آن‌گونه که دیدگاه سازه‌نگاری می‌گوید از ملاحظات امنیت هستی‌شناسی هند ناشی می‌شد چراکه این کشور در محاصره دو قدرت مهم یعنی پاکستان و بخصوص چین بود و هم آن‌گونه که دیدگاه عقل‌گرایی - ابزاری می‌گوید منابع و منافع مادی برای هند به دنبال داشت چراکه نه تنها امکان حمله به این کشور را کاهش می‌داد بلکه قدرت مانور این کشور را در برخورد با چالش‌های محیط منطقه‌ای افزایش می‌داد و در نهایت آن‌گونه که دیدگاه اجتماعی-روان‌شناختی معتقد است عزت‌نفس را پس از ناکامی در منازعات منطقه‌ای به‌ویژه با چین، به هند برمی‌گرداند. درعین حال داستان هسته‌ای شدن هند این گزاره رهیافت سازه‌نگاری را تأیید می‌کند که صرف تصور منزلت بین‌المللی توسط یک کشور، کشورهای دیگر را به پذیرش منزلت بین‌المللی آن وادار نمی‌کند بلکه آن کشور باید در عمل گام‌هایی را در این زمینه بردارد. هند بدون آن‌که آزمایش اتمی انجام دهد نمی‌توانست به باشگاه هسته‌ای جهان راه یابد.

۲-۲-۳. هند و منزلت باشگاهی: باشگاه شورای امنیت

هند اکنون و با تلاش برای عضویت در شورای امنیت در پی منزلت باشگاهی دیگری در قالب شورای امنیت است. با توجه به رهیافت عقل‌گرایی - ابزاری، به نظر می‌رسد یکی از دلایل مهم تاریخی در مورد تلاش هند برای کسب کرسی دائم در شورای امنیت، تضمین حمایت از منافع ملی خود است. به‌طور مشخص، تأثیرگذاری بر

مسئله کشمیر و ایجاد موازنه با چین دو مورد از منافع مادی است که هند از قبل عضویت در شورای امنیت دنبال می‌کند. هند در سال‌های اولیه استقلال خود در جریان درگیری‌های مسلحانه با پاکستان در مسئله کشمیر، هزینه ایدئالیستی بودن سیاست خارجی خود را پرداخت نمود. در واقع هند برای اولین بار در تاریخ ۱ ژانویه ۱۹۴۸ به شورای امنیت مراجعه کرد تا شکایتی علیه پاکستان در قضیه کشمیر ارائه کند. نهر و نخست‌وزیر هند، مسئله کشمیر را به امید کسب نتیجه مطلوب به شورای امنیت ارجاع داد. لیکن با توجه به مواضع اعضای شورای امنیت به‌ویژه کشورهای غربی، که مسئله ارجاعی را بیشتر به‌عنوان یک اختلاف بین دو کشور هند و پاکستان به حساب می‌آورد و نه حمله به قلمرو یک کشور توسط کشور دیگر، به شدت از مواضع شورای امنیت ابراز ناامیدی نمود (Gharekhan, 2007, p. 200).

با توجه به این پاسخ سخت و واقع‌گرایانه سال‌های جنگ سرد دهلی‌نو متوجه شد که شورای امنیت یک نهاد کاملاً سیاسی است و تصمیمات آن بر اساس منافع ملی اعضای تشکیل‌دهنده این نهاد اخذ می‌گردد (New Delhi Foreign Service Institute, 2007). برای جلوگیری از تکرار این نتیجه منفی، هند امیدوار است که کسب کرسی دائم در شورای امنیت، تضمین کند که منافع این کشور بار دیگر قربانی سیاست قدرت‌های بزرگ نشود.

مسئله دیگری که در این راستا ارتباط تنگاتنگی با منافع ملی هند دارد چین است. در چند دهه گذشته چین طی جنگ‌هایی که با هند بر سر مسائل مرزی داشت همواره هند را شکست داده است. اگرچه قابلیت‌های مادی چین در این زمینه نقش اصلی را داشت اما عضویت چین در شورای امنیت تکیه‌گاه سیاسی مطمئنی برای پکن به حساب می‌آید. هند اکنون درصدد است تا با عضویت دائم در شورای امنیت از تغییر موازنه قدرت به سود چین به‌عنوان یک رقیب منطقه‌ای ممانعت به عمل آورد. بخصوص که در شرایط جدید چین قدرتمندتر شده و معادلات منطقه‌ای قدرت بسیار متصلب و منازعه آمیز شده است.

۳-۲-۳. هند و منزلت رتبه‌ای: از قدرت میانی به قدرت بزرگ

به نظر می‌رسد یکی از اهداف هند در سیاست جهانی درنهایت ورود به جرگه قدرت‌های بزرگ است. قدرت بزرگ را به‌عنوان قدرتی با سه ویژگی اصلی در مقایسه با سایر حالت‌ها تعریف می‌کند: قابلیت‌های غیرمعمول، استفاده از این قابلیت‌ها برای

پیگیری منافع گسترده سیاست خارجی فراتر از همسایگی نزدیک خود، و تصور سایر کشورها مبنی بر اینکه این کشور بازیگر اصلی است (Linch, 2020, p.1).

ابراز تمایل هند برای تبدیل شدن به یک قدرت بزرگ به اندازه عمر خود دولت هند است. خواسته تبدیل شدن به یک قدرت بزرگ از زمان استقلال در اندیشه سیاستمداران هندوستان وجود داشته است.

در اکتبر سال ۱۹۴۶، هنگامی که هند هنوز مستعمره انگلیس بود، نهر و خطاب به افسران ارتش گفته بود: «هند امروز جزو چهار قدرت بزرگ جهان است: سه کشور دیگر آمریکا، روسیه و چین هستند. اما از نظر منابع، هند پتانسیل بیشتری نسبت به چین دارد و احتمالاً هند از نظر سیاسی و اقتصادی بر منطقه اقیانوس هند تسلط خواهد یافت» (Chapman, 2003, p. 28).

هنری کیسینجر نیز خاطرنشان کرده است: «در قرن بیست و یکم شش قدرت هسته‌ای یعنی آمریکا، چین، روسیه، اروپا، ژاپن و احتمالاً هند بر سیستم بین‌المللی مسلط خواهند شد» (Kissinger, 1994, pp. 23-24).

ساموئل پی. هانتینگتون نیز بر این اعتقاد است که: «طی دهه آینده، کشور هند می‌تواند به پیشرفت سریع اقتصادی بپردازد و در نهایت به عنوان یک مدعی اصلی برای تأثیر بر امور جهانی ظهور کند» (Huntington, 1996, p.121).

از این منظر انتظار می‌رود هند با جمعیت فعلی بیش از ۱.۳ میلیارد نفر، جایگزین چین به عنوان پرجمعیت‌ترین کشور جهان در نیمه اول قرن بیست و یکم شود و تا سال ۲۰۵۰ به بیش از ۱.۶ میلیارد نفر افزایش یابد، اما پس از آن تا سال ۲۱۰۰ به ۱.۵ میلیارد نفر کاهش یابد. هند در حال حاضر چهارمین اقتصاد بزرگ (پس از چین، اتحادیه اروپا و ایالات متحده) را دارد و انتظار می‌رود در طول قرن بیست و یکم از آمریکا (اما نه از چین) پیشی بگیرد.

بدین ترتیب قدرت منطقه‌ای غالب در جنوب آسیا، قدرت نظامی بالا به ویژه توانمندی هسته‌ای، اندازه جمعیت و اقتصاد هند، آن را به یک قدرت بزرگ بالقوه تبدیل کرده است. بنابراین، در این مرحله، هند بیشتر یک قدرت بزرگ بالقوه است تا یک قدرت بزرگ بالفعل. اما پتانسیل آن برای تبدیل شدن به یک قدرت بزرگ وجود دارد (Katz, 2018). دهلی نو امیدوار است با عضویت دائم در شورای امنیت روند تبدیل شدن به یک قدرت بزرگ واقعی را سرعت بخشد.

۴. استراتژی هند برای کسب منزلت بین‌المللی

بر اساس رهیافت‌های سه‌گانه‌ای که در چهارچوب مفهومی این مقاله ذکر شد، هند برای کسب منزلت بین‌المللی در قالب عضویت در شورای امنیت می‌تواند سه گونه استراتژی را اتخاذ کند؛

۴-۱. رهیافت عقل‌گرایی - ابزاری: جنگ

همان‌گونه که در بخش نظری مقاله گفته شد رهیافت عقل‌گرایی - ابزاری گزینه جنگ را به‌عنوان استراتژی کسب منزلت بین‌المللی مطرح می‌کند. در خصوص هند، با توجه به اینکه مبارزات داخلی این کشور علیه استعمار جنبه غیر خشونت‌آمیز داشت تصور اینکه سیاست خارجیان کشور تهاجمی گردد و برای کسب منزلت بین‌المللی به جنگ متوسل شود دور از ذهن به نظر می‌رسد. با این حال روند سیاست خارجی هند از سال ۱۹۴۷ یعنی سال استقلال این کشور از بریتانیا نشان می‌دهد که تهاجمی‌شدن سیاست خارجی این کشور دور از انتظار نیست. سیاست خارجی هند از ۱۹۴۷ تاکنون سه دوره به خود دیده است:

۴-۱-۱. دوره اول از نهر و تا گاندی: ایدئالیسم

ایدئالیسم در سیاست خارجی هند متأثر از دیدگاه جواهر لعل‌نهر و است که از استقلال این کشور تا دهه ۱۹۶۰ را شامل می‌شود. نهر و در سطح بین‌المللی، راه میانه یعنی عدم تعهد به دو قطب قدرت زمان جنگ سرد را انتخاب کرد و اظهار داشت هند باید منافع ملی خود را به‌دور از تعهد به هر یک از قطب‌های قدرت در پیش‌گرفته، هر جا ممکن باشد، با سایر کشورهای جهان سوم علیه نیروهای امپریالیستی متحدشده و از ترتیباتی که این هدف را با خطر مواجه می‌نمود، اجتناب کند (حاجی یوسفی و خانی جوی‌آبادی، ۱۳۹۷، ص. ۱۲۳).

سیاست خارجی آن زمان هند برای دیگر کشورها نوعی پیگیری سیاست اخلاقی به نظر می‌رسید که منافع ملی را هماهنگ با همکاری جهانی و صلح جهانی تعریف می‌نمود. در این دوره از این الگوی رفتاری به‌عنوان تنها موقعیت درست که می‌توانست منافع هند را تأمین نماید برای هند دفاع می‌شد (Mukherjee & Malone, 2011).

۴-۱-۲. دوره دوم از گاندی تا راتو: عمل‌گرایی

در آگوست ۱۹۷۰، ایندرا گاندی در یک سخنرانی در یک همایش حزبی، ضمن ادای احترام به ایدئال پدر خود مینی بر عدم تعهد به دو قطب قدرت جهانی زمان جنگ سرد، این مسئله را مطرح نمود که کشورهای جهان سوم برای فائق آمدن بر مشکلات خود به جای ایدئال‌گرایی و احساسات‌گرایی صرف، باید عمل‌گرایی در سیاست خارجی را درپیش گیرند. ترجمان عملی این رویکرد در سیاست خارجی هند این بود که دهلی‌نو نمی‌تواند منافع هند را صرفاً با اتکا به ایدئال‌گرایی تأمین نماید. چرخش عمل‌گرایانه‌ای که توسط گاندی در سیاست خارجی هند مهندسی شد با تغییر گرایش از عدم تعهد به هم‌پیمانی با اتحاد جماهیر شوروی در سال ۱۹۷۱ آشکار گردید. پس‌از آن، در سال ۱۹۷۴، هند اولین آزمایش هسته‌ای خود را انجام داد (کولایی و واعظی، ۱۳۹۱، ص. ۲۵۵). روند قدرتمند شدن هند در قالب سیاست عمل‌گرایی تا دوره نخست‌وزیری ناراسیمها راتو ادامه یافت.

۴-۱-۳. دوره سوم از راتو تا مؤدی: رئالیسم

از سال ۱۹۹۰ به بعد هند از سیاست عمل‌گرایی که هنوز رگه‌هایی از آرمان‌گرایی اخلاقی را در خود داشت فاصله گرفت و به سمت جهت‌گیری رئالیستی حرکت نمود. فروپاشی نظام دوقطبی و قدرت‌گیری روزافزون چین نقش مهمی در این زمینه داشت. در این دوره به‌ویژه از زمانی که در سال ۲۰۰۰ حزب راست‌گرای بی. جی. پی قدرت را به دست گرفت. جست‌وجوی قدرت در عرصه سیاست بین‌الملل و روابط با قدرت‌های بزرگ به الگوی رفتاری هند تبدیل شد. توجه بیشتر به منافع ملی به‌ویژه درزمینه هسته‌ای، رویکرد مثبت به روابط با تنها ابرقدرت باقی‌مانده یعنی آمریکا، گسترش روابط با کشورهای آسیایی، گسترش روابط با رژیم صهیونیستی (پس از برقراری روابط دیپلماتیک در سال ۱۹۹۲) و هم‌زمان دیپلماسی انرژی با کشورهای خاورمیانه، حمایت از حمله ایالات‌متحده به افغانستان (۲۰۰۲)؛ توافقی‌های هسته‌ای هند و آمریکا در سال ۲۰۰۵ و ۲۰۰۸؛ و آرای هند علیه ایران در آژانس بین‌المللی انرژی اتمی جلوه‌هایی از این سیاست رئالیستی قلمداد می‌شود (Menon, 2020).

با توجه به سیر جهت‌گیری‌های سیاست خارجی هند که بیانگر گذر از آرمان‌گرایی به رئالیسم است، به نظر می‌رسد این کشور استعداد آن را دارد تا برخلاف ادوار گذشته از ابزار جنگ جهت کسب منزلت بین‌المللی استفاده کند. در میان احتمالات مختلف، دو کشور همسایه یعنی چین و پاکستان بیشتر مستعد

جنگ هستند. در هر دو مورد، هند با آن‌ها اختلافات ارضی و مرزی دارد و همین موضوع مناسب‌ترین شرایط را برای وقوع جنگ فراهم می‌کند. شکی نیست که جنگ‌های هند و پاکستان همواره به پیروزی هند ختم شده و دقیقاً به همان شکل، جنگ‌های چین و هند به شکست دهلی‌نو منجر شده است. از این رو پیروزی هند در جنگ‌های آینده با چین بیش از جنگ با پاکستان می‌تواند برای هند منزلت بین‌المللی به ارمغان آورد. شاید به همین دلیل باشد که هند امروزه تمرکز استراتژیک خود را از پاکستان به چین متمرکز کرده است (Kristensen, 2022, p. 2).

۴-۲. رهیافت اجتماعی - روان‌شناختی: تحرک، رقابت، و خلاقیت اجتماعی

در میان سه استراتژی که رهیافت اجتماعی-روان‌شناختی (تحرک، رقابت، و خلاقیت اجتماعی) مطرح کرده است، به نظر می‌رسد دو استراتژی بیشتر در دستور کار هند قرار گرفته است؛

۴-۲-۱. تحرک اجتماعی: کسب توانمندی هسته‌ای

همان‌گونه که گفته شد تحرک اجتماعی به این معنی است که یک دولت با رتبه پایین، معیارهای ارزیابی منزلت موجود را می‌پذیرد و به دنبال تقلید از دولت‌های دارای رتبه بالاتر برای پیوستن به آن‌ها است. بنابراین سؤال این است که کشورهای عضو دائم شورای امنیت بر اساس چه معیاری به عضویت این شورا درآمدند تا هند نیز بتواند با کسب آن معیارها به عضویت این شورا درآید؟ به نظر می‌رسد توانمندی هسته‌ای یکی از معیارهای رئالیستی کسب عضویت دائم در شورای امنیت بوده است چراکه همه کشورهایی که عضو دائم شورای امنیت هستند جزو قدرت‌های هسته‌ای محسوب می‌شوند. از این رو هند نیز برای عضویت دائم در شورای امنیت باید به قدرت هسته‌ای تبدیل شود. هند قابلیت تولید ۱۴۰ تا ۲۱۰ بمب اتم را دارد اما در حال حاضر این کشور فقط ۱۶۰ بمب اتمی دارد (Kristensen, 2022, p.1).

هند در سال‌های اخیر به مدرن‌سازی زرادخانه هسته‌ای خود پرداخته و حداقل چهار سیستم تسلیحاتی جدید هوایی، زمینی، دریایی، و کروز را پایه دکتترین هسته‌ای خود قرارداده است. تخمین زده می‌شود که سه یا چهار اسکادران از هواپیماهای میراژ ۲۰۰۰ اچ و جگوار آی اس در سه پایگاه هند مأموریت حمله هسته‌ای علیه پاکستان و چین را دارند (Philip, 2022). هواپیماهای سوخو ۳۰، میگ ۲۹، و رافال فرانسوی نیز بر این توانایی‌ها اضافه شده است (Hindustan Times, 2022).

هند چهار نوع موشک بالستیک مستقر در زمین با قابلیت حمل اتمی دارد که به نظر عملیاتی هستند: پریتوی ۲ و آگنی ۱ کوتاه برد، آگنی ۲ میان برد و آگنی ۳ میان برد. حداقل سه موشک آگنی دیگر در حال توسعه و نزدیک به استقرار هستند؛ آگنی-پی میان برد، آگنی ۴ میان برد و آگنی-۵ با برد نزدیک بین‌قاره‌ای (Jha, 2020).

هند در حوزه زیردریایی هسته‌ای نیز گام‌های مهمی برداشته که زیردریایی آریهانت (Gady, 2018) و آریغات (Pubby, 2020) با توانایی پرتاب موشک بالستیک هسته‌ای (موشک دانهوش و K-4) از آن جمله‌اند (Sutton, 2021). و بالاخره هند در حال توسعه یک موشک کروز زمینی به نام "نیربای" است. این موشک شبیه به تاماهاوک آمریکایی یا "بابر" پاکستانی است. وزارت دفاع هند، موشک نیربای را به‌عنوان "نخستین موشک کروز مادون صوت دوربرد هندی با برد ۱۰۰۰ کیلومتر (۶۲۱ مایل) که قادر به حمل کلاهک‌هایی تا وزن ۳۰۰ کیلوگرم است" توصیف می‌کند (Ministry of Defence 2019, 100).

۴-۲-۲. خلاقیت اجتماعی: پرجمعیت‌ترین و بزرگ‌ترین دموکراسی جهان

منظور از خلاقیت اجتماعی آن است که دولت‌ها بُعد جدیدی از مقایسه را شناسایی می‌کنند که در آن نسبت به کشورهای دارای رتبه بالاتر، برتری دارند. سؤال این است که هند در چه موضوعاتی می‌تواند نسبت به کشورهای عضو شورای امنیت، احساس برتری داشته باشد؟ به نظر می‌رسد در این زمینه هند بر روی سابقه تمدنی، جمعیت، و گستره دموکراسی تأکید دارد.

سابقه تمدنی چندین هزارساله هند یکی از بنیان‌های استدلالی این کشور برای عضویت دائم در شورای امنیت سازمان ملل متحد است. با توجه به قابلیت‌های فرهنگی و تمدنی، هند درصدد است تا در نظام بین‌المللی جایگاه خود را از یک کشور "مخاطب" در زمینه قواعد بین‌المللی به کشور "واضع" این قواعد از طریق عضویت دائم در شورای امنیت تغییر دهد. تلاش هند در راستای ایفای نقشی مؤثر در تدوین قواعد و رژیم‌های بین‌المللی مبین این است که این کشور دیگر از این‌که هدف یا دنبال‌کننده هنجارها و قوانین مختلف بین‌المللی باشد، رضایت ندارد و اکنون می‌خواهد با تلاش در تدوین رژیم‌های بین‌المللی قواعد بازی سیاست جهانی را متناسب با ایده‌ها و علاقه‌های خود شکل دهد. این امر نشان از تمایل چشم‌گیر هند برای حرکت از حاشیه به مرکز سیاست جهانی دارد. همسو با تلاش هند، کوفی عنان اظهار داشت اگر ما شورای امنیت را تغییر ندهیم، با شرایطی مواجه می‌گردیم

که این نهاد توسط برخی از کشورهای نوظهور به چالش کشیده شود (Guardian, 2015). در همین حال در چهاردهم آوریل ۲۰۲۳ جمعیت هند از جمعیت چین، پیشی گرفت و اکنون دهلی‌نو جدی‌تر می‌تواند مسئله جمعیت را به‌عنوان یک ویژگی منحصر به فرد این کشور مطرح نماید به‌ویژه اینکه جوانی جمعیت در هند و پیری جمعیت در چین می‌تواند این فاصله را بیشتر نماید. هند هم‌اکنون با جمعیتی حدود یک میلیارد و چهارصد و بیست‌وهشت میلیون نفر بیش از اروپا و آمریکای شمالی و جنوبی جمعیت دارد. جمعیت زیاد در کنار سیستم حکومتی دموکراتیک سبب شده است تا هند به بزرگ‌ترین دموکراسی در جهان تبدیل شود (Banerjee, 2007).

هند با تأکید بر اصل دموکراسی در سطح ملی، معتقد است نیاز به گسترش این اصل در سطح بین‌المللی نیز وجود دارد (thewire, 2020). از دید دهلی‌نو تا زمانی که تعداد کشورهای جهان محدود بود تعداد پانزده عضو شورای امنیت می‌توانست معرف نمایندگی آن کشورها باشد. حال که تعداد کشورهای جهان به دویست کشور افزایش یافته تعداد اعضای شورا نیز باید افزایش یابد.

۳-۴. رهیافت سازه‌نگاری: صدای قدرت بزرگ

اگرچه مثال‌هایی وجود دارد که نشان می‌دهد هند به‌نوعی از سه استراتژی موردنظر رهیافت سازه‌نگاری یعنی صدای قدرت بزرگ، قدرت نظامی نمونه، و حوزه نفوذ، برای عضویت در شورای امنیت استفاده کرده است اما استراتژی صدای قدرت بزرگ برجستگی بیشتری دارد. صدای قدرت‌های بزرگ یعنی مشارکت در بحران‌ها و درگیری‌های بین‌المللی خواه به‌عنوان طرف درگیری و خواه به‌عنوان میانجی. در این مورد شاخص‌های زیر در مورد ادعای هند برای عضویت در شورای امنیت وجود دارد؛

۳-۴-۱. همکاری مؤثر با سازمان ملل

منشأ تعامل چندجانبه در سیاست خارجی هند به تاریخ ۲۸ ژوئن ۱۹۱۹ برمی‌گردد که در جریان آن این کشور معاهده ورسای را که به جنگ جهانی اول خاتمه و جامعه ملل را ایجاد نمود امضا کرد. هند، پس از استقلال نیز در همه ابتکارات سازمان ملل و ارگان‌های مختلف آن از جمله بحث‌های مختلف در مورد برنامه صلح، یونیسف، برنامه توسعه سازمان ملل متحد، صندوق توسعه سازمان ملل، ایجاد گروه ۷۷، اهداف توسعه هزاره و سایر اهداف مختلف سازمان ملل متحد فعال بوده است. هند علاوه بر تأکید بر این موارد بر روی همکاری این کشور در مأموریت حفظ صلح سازمان ملل

نیز تأکید دارد و این، سنگ بنای پیشنهاد عضویت دائم هند در شورای امنیت است (Choedon, 2007). از دهه ۱۹۵۰ تاکنون، بیش از ۲۵۳ هزار هندی در ۴۹ مأموریت از ۷۱ مأموریت حفظ صلح سازمان ملل که از سال ۱۹۴۸ در سراسر جهان ایجاد شده است، خدمت کرده‌اند. در حال حاضر، حدود ۵۵۰۰ سرباز و پلیس از هند در مأموریت‌های حافظ صلح سازمان ملل متحد مستقر شده‌اند، که پنجمین رتبه در میان کشورهای کمک‌کننده نیرو است. هند همچنین فرماندهان برجسته نیرو را برای مأموریت‌های سازمان ملل فراهم کرده است. در مجموع ۱۷۵ صلحبان هندی تاکنون در حین خدمت در سازمان ملل کشته شده‌اند. از این منظر هند بیش از هر کشور عضو سازمان ملل متحد نیروهای حافظ صلح را از دست داده است. در سال ۲۰۰۷، هند اولین کشوری بود که یک گروه کاملاً زنانه را به یک مأموریت حافظ صلح سازمان ملل اعزام کرد (Journals of india, 2022, p. 2). با توجه به آنچه گفته شد دهلی‌نو معتقد است سهم هند در کمک به نیروهای حافظ صلح سازمان ملل به مراتب بیش از کشورهایی نظیر چین فرانسه و بریتانیا به‌عنوان اعضای دائم شورای امنیت است.

۴-۳-۲. نمایندگی از کشورهای در حال توسعه

هند به‌عنوان یکی از بنیان‌گذاران جنبش عدم تعهد همواره خود را نماینده و حامی منافع کشورهای جهان سوم به‌ویژه در دوره مبارزات ضد استعماری آن‌ها معرفی کرده است. این کشور معتقد است که شورای امنیت به‌عنوان عالی‌ترین ارگان سازمان ملل متحد باید بتواند از منافع کشورهای در حال توسعه به‌صورت فعالانه دفاع نماید. به لحاظ سابقه، هند در سال ۱۹۶۰ حمایت قاطع خود را از اعلامیه سازمان ملل در مورد اعطای استقلال به کشورهای مستعمره اعلام کرد. این کشور همچنین یکی از سرسخت‌ترین منتقدان تبعیض نژادی و آپارتاید در افریقای جنوبی بود و در سال ۱۹۶۵ کنوانسیون منع تبعیض نژادی را امضا کرد. در جریان تنش‌های شدید در غرب آسیا به‌ویژه درگیری نظامی بین رژیم صهیونیستی و همسایگان عرب این کشور نیز که در سال ۱۹۶۷ رخ داد هندوستان با رعایت سیاست‌های محکم طرفداری از اعراب و هویت جهان سوم در آن زمان، از تجاوز رژیم صهیونیستی به‌شدت انتقاد کرد (pminewyork.gov, 2019). وزیر امور خارجه اسبق هند در سخنرانی خود در چهل و چهارمین جلسه مجمع عمومی سازمان ملل - اولین جلسه پس از پایان جنگ سرد - با هدف حمایت از کشورهای در حال توسعه، این ادعا را مطرح

کرد که در جهان معاصر عملکرد نهادهای چندجانبه واقعی، به مشارکت برابر همه ملل - بزرگ و کوچک - در فرایند تصمیم‌گیری نیاز دارد. در نهادهای چندجانبه باید صدای اکثریت اعضای سازمان ملل متحد نه تنها شنیده شود بلکه باید مورد احترام قرار گیرد (Mathur, 2005).

۵. چالش‌های عضویت هند در شورای امنیت

همان‌گونه که دیدگاه اجتماعی - روان‌شناختی اظهار می‌دارد تلاش یک کشور برای کسب منزلت بین‌المللی بستگی به آن دارد که مسیر کسب منزلت تا چه حد باز یا بسته باشد. به نظر می‌رسد با وجود تلاش‌های هند در راستای عضویت دائم در شورای امنیت، مسیر کسب منزلت از دو طریق بسته باشد؛

۵-۱. مخالفت گروه اتحاد برای اجماع

مخالف‌ترین کشورها در مسیر عضویت هند، گروه "اتحاد برای اجماع" است. این گروه، متشکل از آرژانتین، اسپانیا، ایتالیا، مکزیک و پاکستان، در اصل مخالف رقبای منطقه‌ای خود (گروه چهار) برای عضویت دائمی در شورای امنیت هستند. در حالی که گروه "اتحاد برای اجماع" از افزایش تعداد اعضای غیردائم شورای امنیت سازمان ملل به ۲۰ نفر حمایت می‌کنند، برای جلوگیری از عضویت دائمی رقبای منطقه‌ای خود طرفدار عدم افزایش تعداد اعضای دائمی هستند. در این زمینه بدون شک، پاکستان جدی‌ترین مخالف عضویت دائمی هند است. پاکستان ادعا کرده است که عضویت هند در شورای امنیت به دلیل منازعه این دو کشور در منطقه کشمیر قابل قبول نیست (Rajghatta, 2015).

۵-۲. مخالفت اعضای دائمی شورای امنیت

به نظر می‌رسد هر وقت که اصلاحات در شورای امنیت در دستور کار بوده است، کشورهای عضو دائمی شورای امنیت توانسته‌اند با استفاده از بهانه‌های فنی یا روش‌شناسی، مانع اصلاحات احتمالی شوند. بیش از دو دهه از آغاز مذاکرات میان کشورها بری انجام اصلاحات در شورای امنیت و انطباق آن با تحولات جهان معاصر و خلق شورای امنیتی که نماینده تحولات نوین باشد می‌گذرد لیکن تاکنون حتی متنی منسجم که قابل قبول همه اعضای سازمان ملل متحد باشد تهیه و تنظیم نشده

است. این امر اساساً به دلیل عدم تمایل اعضای دائمی برای انجام اصلاحات است (Gowan, 2013).

۶. مسیر بسته و نفوذناپذیر: رفتار رقابتی

بر اساس دیدگاه اجتماعی - روان‌شناختی هرگاه مسیر کشورها در کسب منزلت بین‌المللی بسته باشد کشور مدعی، رفتار رقابتی را در پیش می‌گیرد. به نظر می‌رسد دهلی‌نو هنوز امیدوار است با اتخاذ یک دیپلماسی آرام و روان و نه رفتار رقابتی، از چالش‌های موجود عبور کند. از این‌رو هند برای تصاحب کرسی دائم در شورای امنیت بجای اتخاذ یک استراتژی رقابتی و غیر سازنده، بر اساس رهیافت سازه‌انگاری سعی کرده است از طریق تعامل اجتماعی با کشورهای دیگر اهداف خود را محقق نماید. این مهم از طریق اتخاذ یک استراتژی چندلایه و سازنده دنبال می‌شود که شامل دو مؤلفه است؛

۶-۱. به حداکثر رسانیدن حمایت از خود در مجمع عمومی سازمان ملل

هند امیدوار است که با رهبری مداوم خود در مجامع مختلف جهانی مانند گروه ۷۷ و جنبش عدم تعهد حمایت لازم در مجمع عمومی سازمان ملل متحد را کسب کند. در همین حال و در قالب گروه چهار، هند به آلمان، ژاپن و برزیل پیوسته است تا این گروه را برای فشار آوردن برای اصلاحات تشکیل دهد. از دید هند، گروه چهار با داشتن منابع مادی و ایدئال خود، نه تنها اعتبار لازم را برای عضویت دائمی در شورای امنیت دارند بلکه می‌توانند رهبری روند اصلاحات را نیز برعهده بگیرند. وحدت فعلی گروه چهار بر پایه دو ستون استوار است: اصلاحات شورای امنیت باید با واقعیت‌های ژئوپلیتیک امروز همگام باشد و مشروعیت تصمیمات شورای امنیت با مشارکت اعضای بیشتر حاصل می‌شود (George, 2015).

علاوه بر گروه چهار، هند سعی کرده است روند اصلاحات شورای امنیت را از طریق مشارکت هند، برزیل و آفریقای جنوبی (IBSA) دنبال نماید. اعضای IBSA در روند پیگیری انجام اصلاحات در شورای امنیت از یکدیگر حمایت کرده و تأکید کرده‌اند که اصلاحات شورای امنیت سازمان ملل برای آینده شورای امنیت بسیار حیاتی است (Hindustantimes, 2019). از دید کشورهای عضو IBSA، مشارکت کشورهای در حال توسعه، به‌ویژه از قاره‌های آسیا، آفریقا و آمریکای جنوبی در شورای امنیت

مهم است زیرا این شورا را به ساختاری تبدیل می‌کند که توازن‌های نوین قدرت جهانی را بیشتر منعکس کند (The Indian News, 2011). هند همچنین در راستای دستیابی به حمایت‌های بیشتر از عضویت این کشور در شورای امنیت به گروه L-69، گروه ۴۲ نفره کشورهای در حال توسعه از آسیا، آفریقا و آمریکای لاتین، پیوسته است (United Nations, 2016).

۶-۲. به حداقل رساندن مقاومت اعضای دائم شورای امنیت

هند امیدوار است از طریق مشارکت‌های استراتژیک فزاینده این کشور با اعضای دائمی شورای امنیت از جمله توافق هسته‌ای تاریخی با آمریکا در سال ۲۰۰۵، استمرار روابط تاریخی با روسیه و از همه مهم‌تر، ایجاد روابط نزدیک با چین، بتواند بر موانع مقاومت اعضای دائمی شورای امنیت فائق آید. اعلامیه‌های صریح حمایت از نامزدی هند به‌عنوان یک عضو دائم در شورای امنیت، در بیانیه‌های مشترک دوجانبه توسط بیشتر اعضای دائمی شورای امنیت سازمان ملل متحد، از جمله چین تجسم‌یافته است. فرانسه از ادعای هند برای عضویت دائم در شورای امنیت سازمان ملل و تغییر در ساختار شورای امنیت سازمان ملل متحد حمایت کرده است. این کشور با تأکید بر لزوم ایجاد تغییرات اساسی در شورای امنیت، معتقد است: «در حال حاضر کشورهایی مانند هند، آلمان، برزیل و ژاپن حق عضویت دائمی را دارند» (Stuenkel, 2010, p. 59).

ایالات متحده نیز با توجه به مشارکت مؤثر هند در سازمان ملل، معتقد است هند یکی از کشورهای پیشرو است و صریحاً از گسترش اعضای دائمی، از جمله از عضویت کشورهای متحد خود حمایت می‌کند (The Indian Express, 2015). رئیس‌جمهور آمریکا در جریان سفر خود به هند در ژانویه ۲۰۱۵ به مناسبت روز ملی این کشور، اظهار داشت که روابط قوی با هند عاملی اساسی برای موفقیت آمریکا در قرن ۲۱ است و این کشور حمایت کامل خود را از عضویت دائمی هند در شورای امنیت سازمان ملل به عمل می‌آورد و هند را به‌عنوان یکی از کلیدی‌ترین متحدان جهانی خود اعلام می‌کند. به همین ترتیب، پس از گفت‌وگوی استراتژیک و تجاری هند و ایالات متحده آمریکا، که در سپتامبر ۲۰۱۵ انجام شد، مشخص شد که این کشور از اصلاحات شورای امنیت سازمان ملل و همچنین عضویت دائمی هند در شورا حمایت می‌کند (The Times of India, 2015).

با این حال، وعده‌های داده‌شده برای عضویت دائمی هند در شورای امنیت نمی‌تواند فراتر از گفتمان دیپلماتیک باشد، به همین ترتیب، اگرچه کشورهای همانند انگلستان، فرانسه و روسیه در کنار ایالات متحده آمریکا از عضویت هند در سازمان ملل متحد حمایت می‌کنند، اما رفتاری مشابه با ایالات متحده گرفته‌اند و بر لزوم حفظ انحصار امتیازات کشورهای موجود عضو دائم شورای امنیت تأکید می‌کنند (Hashmi, 2016).

نتیجه‌گیری

این مقاله بر پایه دو استدلال کلیدی بنا شده است: اول اینکه یک سلسله‌مراتب اجتماعی در روابط بین‌الملل وجود دارد و قدرت‌های بزرگ از بالاترین جایگاه در این سلسله‌مراتب اجتماعی برخوردار هستند و دوم اینکه دولت‌ها برای کسب جایگاه بالاتر در سلسله‌مراتب اجتماعی بین‌المللی تلاش می‌کنند و برای دستیابی به آن استراتژی‌های متفاوتی را اعمال می‌کنند. اینکه کدام استراتژی به کار گرفته شود با توجه به توانایی‌های مادی دولت و هویت بین‌المللی آن تعیین می‌شود.

در ادامه، این مقاله با بهره‌گیری از رهیافت‌های منزلت بین‌المللی (نظری) و با تمرکز بر تلاش‌های هند (تجربه‌های عملی)، تقریباً همه آنچه را که هند برای عضویت دائم در شورای امنیت انجام داده است در یک‌جا جمع کرده و جلوه‌های گوناگون آن را به نمایش گذاشته است. ارزیابی مقاله آن است که هند در نهایت به دنبال کسب و ارتقای منافع ملی است و این مهم را در پرتوی کسب منزلت بین‌المللی دنبال می‌کند. در تفسیر منافع ملی گفته می‌شود که این منافع سه عنصر مهم را در خود جای داده است: «امنیت ملی»، «رفاه ملی» و «پرستیژ». به نظر می‌رسد هند در پرتو عضویت در شورای امنیت هر سه عنصر را تعقیب می‌کند.

بر اساس رهیافت‌های منزلت بین‌المللی، هند باید قبل از آنکه به عضویت شورای امنیت درآید شایستگی خود را برای قرارگرفتن در این جایگاه اثبات کند. از این رو این کشور سعی کرد به‌طور گسترده ترکیبی از سه جریان، نه لزوماً سلسله‌مراتبی، کارکردن با مکانیسم سازمان ملل از زمان استقلال، ارزش و جایگاه ذاتی هند در سیاست بین‌المللی معاصر و جایگاه خود به‌عنوان قدرت بزرگ سنتی در آسیا را برجسته نماید.

بر اساس این معیارها هند اساساً شایستگی لازم را برای قرارگرفتن در باشگاه قدرت‌های بزرگ از جمله باشگاه شورای امنیت دارد اما مسئله این است که چنین

جایگاه‌هایی کمیاب هستند و مستقرین در این جایگاه به‌سادگی اجازه قرارگرفتن کشوری دیگر را در چنین منزلتی نمی‌دهند. به‌عبارت‌دیگر درحالی‌که هند سعی دارد از پنجره لیبرالیسم وارد بخشی از ساختار یک‌نهاد بین‌المللی یعنی شورای امنیت شود اما نگرش رئالیستی حاکم بر این نهاد یعنی تمایل قدرت‌های بزرگ به حفظ وضع موجود، راه را بر هند و دیگران بسته است.

تلاش‌هایی که هند تاکنون برای شکستن این مانع انجام داده است بسیار قابل‌توجه است. هند هم توانایی درونی خود را افزایش داده است و خود را در حد یک عضو واجد شرایط در شورای امنیت به جهانیان معرفی کرده است و هم ابتکارات بین‌المللی در خور توجهی همچون مذاکره دوجانبه با اعضای دائم شورای امنیت و یا ابتکارات چندجانبه‌ای همچون تشکیل گروه چهار را صورت داده است. باین‌حال این ابتکار عمل‌های ضروری و موجه، تاکنون راه به‌جایی نبرده است هرچند موفق شده است باب ضرورت اصلاح در شورای امنیت را بازکند که این خود بخشی از راهی است که باید پیموده می‌شد.

تحت چنین شرایطی، هند ناچار است استراتژی جدیدی را بر استراتژی‌های قبلی بیفزاید و به سمت یک بسیج عمومی حرکت کند به‌گونه‌ای که اکثر کشورهای جهان را نه‌تنها به‌ضرورت انجام اصلاحات وادار نماید بلکه آن‌ها را به گام برداشتن جدی در این مسیر ترغیب کند. از این منظر هند به‌موازات برجسته‌سازی ضرورت اصلاحات، باید به کمک بازیگران دولتی و غیردولتی دیگر از جمله سازمان‌های غیردولتی بین‌المللی، انجام اصلاحات در شورای امنیت را به دستور کاری برای سازمان ملل از جمله مجمع عمومی تبدیل نماید. این مهم می‌تواند اعضای دائم شورای امنیت را از منظر افکار عمومی بین‌المللی تحت‌فشار قرار دهد و آن‌ها را به بازنمودن دروازه شورای امنیت بر روی اعضای جدید مجبور نماید.

فهرست منابع

- حاجی یوسفی، امیرمحمد؛ خانی جوی آبادی، محمود (۱۳۹۷). *اقتصاد سیاسی سیاست خارجی هند در عصر جهانی شدن اقتصاد*، فصلنامه روابط خارجی، سال دهم، شماره ۳۸، تابستان، صص ۱۰۵-۱۳۳.
- کولایی، الهه؛ واعظی، طیبه (۱۳۹۱). *تحول سیاست خارجی و توسعه اقتصادی در هندوستان*، فصلنامه روابط خارجی، سال اول، دوره ۴، بهار، صص ۲۴۷-۲۷۴.



پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی

References

- Akbaruiddin, S. (2016). "Statement by Ambassador Syed Akbaruiddin, Permanent Representative of India to the United Nations At the Informal Meeting of the General Assembly on the Intergovernmental Negotiations on Security Council reform", *pminewyork*, <https://pminewyork.gov.in/pdf/uploadpdf/74592g4stmnt.pdf>.
- Akbaruiddin, S. (2017). "Statement by Ambassador Syed Akbaruiddin", Permanent Representative on behalf of G4 PRs, at an Informal Meeting of the General Assembly Intergovernmental Negotiations," https://www.pminewyork.gov.in/pdf/uploadpdf/statements__1903023260.pdf.
- Akbaruiddin, S. (2019)." Statement by Ambassador Syed Akbaruiddin,74th Session of the United Nations General Assembly, Security Council Reform", *pminewyork*, https://www.pminewyork.gov.in/pdf/uploadpdf/statements__1449022116.pdf.
- Akbaruiddin, S. (2020). "Statement by Ambassador Syed Akbaruiddin, Permanent Representative of India to the United Nations Informal Meeting of the General Assembly on the Intergovernmental Negotiations on Security Council Reform". *pminewyork* https://pminewyork.gov.in/pdf/uploadpdf/statements__1429655815.pdf
- Banerjee, D. (2007). "Democratic India: poor, plural, multi-religious yet tolerant", *European View*: 21–29.
- Chapman, G. (2003). *The geo-politics of South Asia from early empires to the nuclear age*. London: Ashgate Publishing Limited.
- Choedon, Y (2007). 'India's Perspective on the UN Security Council Reform.'" *India Quarterly: A Journal of International Affairs*. 14-48.
- Larson, Deborah W., Shevchenko, Alexei (2019) *Quest for Status: Chinese and Russian Foreign Policy*, New Haven, CT: Yale University Press.
- Evie, Lilly (2022), "Power in International Relations", *Study*,<https://study.com/learn/lesson/power-international-relations-types-examples.html>
- George, V. (2015). "Our march in step with U.N. vision: Modi", *thehindu*. <https://www.thehindu.com/news/national/prime-minister-narendra-modi-new-york-visit-narendra-modi-addresses-at-united-nations-general-assembly/article7689871.ece>.
- Gharekhan, Chinmaya R (2007) "India and the United Nations" in Atish Sinha and Madhup Mohta (ed.), *Indian Foreign Policy*:

- Challenges and Opportunities* (New Delhi: Foreign Service Institute).
- Gilpin, Robert (1981). *War and Change in World Politics*, Cambridge: Cambridge University Press. Larson.
 - Guardian. (2015). UN security council must be revamped or risk irrelevance, Kofi Annan warns, *The guardian*, <https://www.theguardian.com/world/2015/sep/23/un-security-council-must-be-revamped-or-risk-irrelevance-kofi-annan-warns>.
 - Hashmi, Sh. (2016). "India's Bid For UN Security Council And Overlooking Kashmir Analysis", *Eurasia Review*, <http://www.eurasiareview.com/01022016-indias-bid-for-un-security-council-and-overlooking-kashmir-analysis>.
 - Hindustantimes. (2019). End 'inaction' on expansion of UN Security Council, says India, *Hindustantimes*, <https://www.hindustantimes.com/world-news/end-inaction-on-expansion-of-un-security-council-says-india/story-5eVbtVtBv9o8rgHaBirhOI.html>.
 - Hindustantimes (2022). "France Hands over 3 Rafale Fighter Jets with India-specific Enhancements to IAF." February 1. *Hindustantimes*, <https://www.hindustantimes.com/india-news/france-hands-over-3-rafale-fighter-jets-with-india-specific-enhancements-to-iaf-101643711222359.html>
 - Huntington, S. (1996). *The clash of civilizations and remaking of world order*. New York: Simon & Schuster.
 - Jha, S. (2020). "India's DRDO Scrams Into Military Hypersonic Club With Successful HSTDV Test." *Delhi Defence Review*, September 7. <https://delhidefencereview.com/2020/09/07/indias-drdo-scrams-into-military-hypersonic-club-with-successful-hstdv-test/>
 - Journalsofindia (2022). "India's role in UN Peacekeeping Missions", *journalsofindia*, <https://journalsofindia.com/indias-role-in-un-peacekeeping-missions/>.
 - Katz, N, Mark (2018). "Great Powers in the Twenty-first Century," *cirsd* <https://www.cirsd.org/en/horizons/horizons-winter-2018-issue-no-10/great-powers-in-the-twenty-first-century>.
 - Kissinger, H. (1994). *Diplomacy*. New York: Simon & Schuster.

- Korda, M., and H. M. Kristensen. 2021. "India's Nuclear Arsenal Takes A Big Step Forward." *FAS Strategic Security Blog*, December 23. <https://fas.org/blogs/security/2021/12/indias-nuclear-arsenal-takes-a-big-step-forward/>
- Kristensen, Hans. (2022). "Nuclear Notebook: How many nuclear weapons does India have in 2022?" *The Bulletin of Atomic Scientists*, <https://thebulletin.org/premium/2022-07/nuclear-notebook-how-many-nuclear-weapons-does-india-have-in-2022/>
- Larson Deborah W. Shevchenko, Alexei. (2003). "Shortcut to Greatness: The New Thinking and the Revolution in Soviet Foreign Policy," *International organization*, 57(1):77-109
- Larson, Deborah W., Paul T.V., Wohlforth William C. (2014). "Status and World Order." *In Status in World Politics*, edited by Paul T.V., Larson Deborah W., Wohlforth William C. 3-29. Cambridge: Cambridge University Press.
- Linch, Thomas. (2020). *Strategic Assessment*. (2020). National Defence University press. <https://ndupress.ndu.edu/Media/News/News-Article-View/Article/2404286/1-introduction/>
- Malone, D. (2011). *Does the Elephant Dance, Contemporary Indian Foreign Policy*. New York: Oxford University Press.
- Manish S. (2017). "India's Pursuit of United Nations Security Council Reforms." *Orfonline*, Jawaharlal Nehru University, 15 Dec. 2017, www.orfonline.org/research/india-pursuit-united-nations-security-councilreforms/
- Mathur, sh. (2005). *Voting for the Veto :India in a Reformed UN*. London: The Foreign Policy Centre.
- Mishra, K. (2006). "India's Permanent Membership of the U.N. Security Council :Changing Power Realities and Notions of Security", *The Indian Journal of Political Science*. 343-354.
- Mukherjee, R. & Malone, D. (2011). "Indian foreign policy and contemporary security challenges", *International Affairs*: 87-104
- Murthy, R. (2010). "UNSC: India's membership and the road ahead", *The Hindu*, <https://www.thehindu.com/opinion/op-ed/UNSC-Indias-membership-and-the-road-ahead/article15796979.ece>.
- Murray, Michelle. (2019). *The Struggle for Recognition in International Relations: Status, Revisionism, and Rising Powers*, Oxford: Oxford University Press.
- Peck, Michael. (2021). "India Is Going Full Steam Ahead With Nuclear Modernization", *National Interest*, <https://nationalinterest.org/blog/reboot/india-going-full-steam-ahead-nuclear-modernization-194203>.
- Philip, S. A. 2022. "Why India Is Set to Miss 2021 Deadline to Upgrade Mirage 2000 Fighters." *The Print*, October

7. <https://theprint.in/defence/why-india-is-set-to-miss-2021-deadline-to-upgrade-mirage-2000-fighters/746444/>
- [pminewyork.gov. \(2019\). "Brief on india and United nations", pminewyork https://www.pminewyork.gov.in/](https://www.pminewyork.gov.in/)
 - Pu, Xiaoyu, Schweller, Randall L. (2014). "Status Signaling, Multiple Audiences, and China's Blue-Water Naval Ambition." *In Status in World Politics*, edited by Paul, T.V., Larson, Deborah W., Wohlforth, William C., 141–62. Cambridge: Cambridge University Press.
 - Pubby, M. 2020. "India's Rs 1.2 Lakh Crore Nuclear Submarine Project Closer to Realisation." *The Economic Times*, February 21. <https://economictimes.indiatimes.com/news/defence/indias-rs-1-2-l-cr-n-submarine-project-closer-to-realisation/articleshow/74234776.cms>
 - Ministry of Defence. (2019). "Annual Report 2018-19." <https://mod.gov.in/sites/default/files/MoDAR2018.pdf>
 - Renshon, Jonathan. (2017). *Fighting for Status: Hierarchy and Conflict in World Politics*. Princeton, NJ: Princeton University Press.
 - Security Council Reform. (2017). "Statement by Ambassador Syed Akbaruddin, Permanent Representative at an informal meeting of the Intergovernmental Negotiations". *Pminewyork*.
 - Sutton, H. I. (2021). "5 Years of Submarine Secrecy: India's Unique Arihant Class Is Still In Hiding." *Naval News*, May 5. <https://www.navalnews.com/naval-news/2021/05/5-years-of-submarine-secrecy-indias-unique-arihant-class-is-still-in-hiding/>
 - *The Indian Express*. (2015). "UN security council: 'US supports India's bid for permanent membership'". <http://indianexpress.com/article/india/india-news-india/un-securitycouncil-us-supports-indias-bid-for-permanent-membership/>,
 - *The Indian News*. (2011). "IBSA calls for urgent UNSC reforms to expand permanent members", http://www.thaindian.com/newsportal/uncategorized/ibsa-calls-for-urgent-uns-c-reforms-to-expand-permanent-members_100511671.html.
 - *The Times of India*. (2015). "US backs India's bid for permanent UNSC seat", <http://timesofindia.indiatimes.com/india/US-backs-Indias-bid-for-permanent-UNSC-seat/articleshow/49070349.cms>.
 - *Thewire*. (2020). "India Slips by 10 Ranks in Global Democracy Index, Lowest Since 2006" <https://thewire.in/rights/india-global-democracy-indec>.
 - Tajfel, Henri, Turner, John. (1979). "An Integrative Theory of Intergroup Conflict." *In The Social Psychology of Intergroup Relations*, edited by Austin William G., Worchel Stephen, 33–47. Monterey: Brooks/Cole
 - Wight, Martin. (1978). *Power Politics*. New York: Continuum.